KNYGŲ **SEPTYNI EVELINOS HUGO VYRAI, VIENINTELĖ TIKRA MEILĖ** AUTORĖ

TAYLOR JENKINS REID

MA

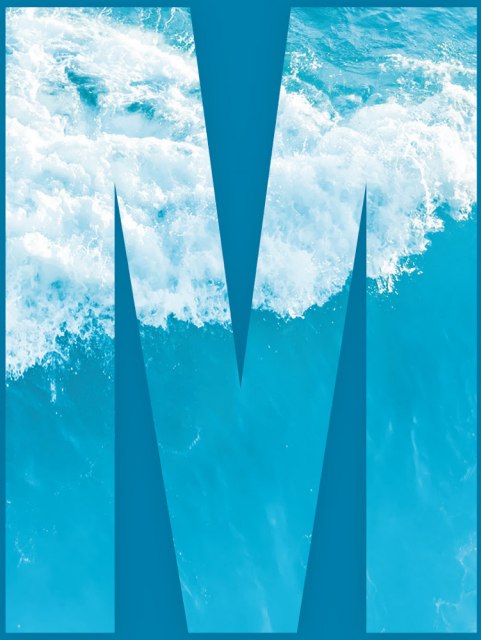

ant bangos

LIBU

svajonių knygos

MALIBU

ant bangos

TAYLOR JENKINS REID

MALIBU

ant bangos

Romanas

svajonių knygos

Vilnius
2021

Malibu užsiliepsnoja.

Kartais tiesiog taip nutinka.

Vidurio vakarų žemumas užpuola tornadai. Amerikos pietuose prasideda potvyniai. Prie Meksikos įlankos šėlsta uraganai.

O Kalifornija dega.

Ši žemė vis užsiliepsnoja nuo tada, kai joje prieš penkis šimtus metų prieš Kristų apsigyveno čumašų* gentis. Ji liepsnojo devynioliktame amžiuje, kai šią vietovę užėmė ispanų kolonizatoriai. Liepsnojo 1903-iųjų gruodžio ketvirtąją, kai žemės plotas, dabar vadinamas Malibu, priklausė Frederikui ir Mėjai Rindžams. Liepsnos pasiglemžė trisdešimt mylių** pakrantės žemės ir sunaikino jų Viktorijos epochos stiliaus namą prie vandenyno.

Malibu liepsnojo 1917 ir 1929 metais, praėjus nemažai laiko nuo tada, kai čia atsikraustė pirmosios kino žvaigždės. Liepsnojo 1956 ir 1958 metais, kai į Malibu krantus srovė atnešė banglentininkus ir laisvalaikį paplūdimiuose mėgstančias leisti merginas. Malibu liepsnojo 1970 ir 1978 metais, jo kanjonuose įsikūrus hipiams.

* Indėnų gentis, gyvenusi centriniuose ir pietiniuose Kalifornijos pakrančių regionuose (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

** 1 mylia – apie 1,6 km.

Malibu liepsnojo 1982 ir 1985, 1993 ir 1996, 2003, 2007 ir 2018 metais. Ir laikotarpiais tarp jų. Degti – Malibu prigimtis.

* * *

Prie Malibu miesto ribos šiandien stūkso ženklas „Malibu – 27 mylios vaizdingo grožio“. Šį ilgą pailgos formos miestelį – vietą, kuri beveik trisdešimt mylių aprėpia liauną pakrantę, – sudaro vandenynas ir kalnai, perskirti dviejų juostų kelio, vadinamo Ramiojo vandenyno pakrantės greitkeliu.

Ramiojo vandenyno pakrantės greitkelio vakaruose driekiasi paplūdimiai, kurių krantus skalauja krištolo mėlynumo Ramiojo vandenyno bangos. Daug kur prie pakrantės greitkelio pakraštyje susigrūdę siauri ir aukšti namai, besivaržantys dėl geresnio vaizdo prie vandens. Pakrantė dantyta ir uolėta. Bangos vikrios ir aiškiai matomos. Oras atsiduoda šviežiu jūros vandeniu.

Tiesiai į Ramiojo vandenyno pakrantės greitkelio vakarus driekiasi didingi, sausi kalnai. Užvaldę panoramą, alavijų žalios ir rudos spalvų, apaugę dykumų krūmokšniais, laukiniais medžiais ir sausu pomiškiu.

Tai – sausa žemė. Degtukų dėžutė. Palaiminta ir prakeikta vėjo.

Vietiniai Santa Anos vėjai įgauna pagreitį kalnuose ir slėniuose, karšti ir stiprūs keliauja nuo vietovės gilumos iki pakrantės. Pasak mito, jie yra chaoso ir netvarkos patikėtiniai. Bet iš tiesų jie – katalizatoriai.

Nedidelė kibirkštis, įsižiebusi sausoje dykumos medienoje, gali išaugti į liepsną ir pasileisti netramdoma degti

ryškiai oranžine ir raudona ugnimi. Ji naikina dirvožemį ir iškvepia tirštus juodus dūmus, o šie apima dangų, per mylias užtemdydami saulę, pelenams krintant tarsi sniegui.

Buveinės, tai yra krūmai, krūmokšniai, medžiai, ir namai, tai yra kotedžai, didžiuliai namai ir vasarnamiai, taip pat fermos, vynuogynai ir ūkiai – viskas paskęsta dūmuose ir lieka tik išdeginta žemė.

Tačiau ta žemė vėl atsigauna ir yra pasiruošusi užauginti ką nors naujo.

Pražūtis. Ir atgimimas kylant iš pelenų. Ugnies istorija.

* * *

1983 metais Malibu gaisras kilo ne sausuosiuose kalnuose, o pakrantėje.

Jis įsiplieskė rugpjūčio dvidešimt septintąją, šeštadienį, Klifsaido gatvės 28150 name, Ninos Rivos namuose, per vieną iš garsiausių vakarėlių Los Andželo istorijoje.

Kasmet vykstantis vakarėlis įsismarkavo apie vidurnaktį.

Iki septynių ryto Malibu pakrantė jau skendėjo liepsnose.

Juk Malibu prigimtis buvo degti, o vieno tam tikro žmogaus prigimtis – įžiebti ugnį ir pasišalinti.

1983 metų rugpjūčio 27 diena,
šeštadienis

PIRMA DALIS

7.00–19.00 val.

7.00 val.

Nina Riva pabudo nė neatmerkusi akių.

Iš lėto ėmė susivokti aplinkui, pasaulis švelniai pranešė apie rytą. Gulėjo lovoje svajodama, kad plūduriuoja ant banglentės vandenyje, tada ėmė prisiminti tikrovę – šimtai žmonių užgrius jos namus po kiek daugiau nei dvylikos valandų. Grįždama į realybę, vėl suvokė, kad kiekvienas šį vakarą pasirodęs žmogus žinos apie tai, kokį pažeminimą jai teko patirti.

Tai privertė ją sudejuoti nė nežvilgtelėjus pro blakstienų užuolaidą.

Jei Nina įsiklausytų, galėtų išgirsti, kaip vandenyno bangos vos girdimai dūžta po uola.

Visada įsivaizdavo pirksianti tokį namą, kokiame užaugo su broliais ir seserimi Senojo Malibu gatvėje. Prie Ramiojo vandenyno pakrantės greitkelio stovintis ir virš vandens besitęsiantis nušiuręs paplūdimio vasarnamis ant polių. Ji su malonumu prisiminė jūros purslus ant langų stiklų, pusiau supuvusią medieną ir rūdijančią geležį, padedančią išlaikyti pagrindą po kojomis. Norėjo stovėti savo terasoje ir žvelgdama žemyn matyti potvynį, girdėti, kaip po ja garsiai atsimuša bangos.

Tačiau Brendonas norėjo gyventi ant uolos.

Todėl ėmė ir nupirko šį didžiulį stiklinį ir betoninį namą prie Diumo kyšulio anklavo skardžio penkiasdešimt pėdų* virš pakrantės; nuo jo iki lūžtančių bangų reikia nusileisti akmenimis ir stačiais laiptais.

Nina įtempė klausą norėdama išgirsti vandens garsus, bet neatmerkė akių. Kodėl turėtų? Nebuvo ko pamatyti.

Lovoje nebuvo Brendono. Jo nebuvo namuose. Brendono nė nebuvo Malibu. Jis apsistojo rausvai nutinkuotame Beverli Hilso viešbutyje, apsuptame žalių palmių. Tokį ankstyvą rytą veikiausiai per miegus glėbyje laikė Kerę Soto. Pabudęs tikriausiai kilstelės didžiulį tarsi letena delną ir patrauks jai nuo veido plaukus, pabučiuos į kaklą. Tada juodu turbūt pradės krautis daiktus ruošdamiesi į atvirąjį JAV teniso čempionatą.

Och.

Nina nepyko ant Kerės Soto, kad ji pavogė jos vyrą, nes vyrų pavogti neįmanoma. Kerė Soto nebuvo vagilė, tai Brendonas Rendalas buvo išdavikas.

Tik dėl *jo* Ninos Rivos nuotrauka puikavosi ant rugpjūčio dvidešimt antrosios žurnalo „Now This“ viršelio po antrašte „Ninos sielvartas: kaip buvo palikta viena auksinės Amerikos porelės pusė“.

Visas straipsnis buvo apie tai, kad jos vyras, profesionalus tenisininkas, paliko ją dėl meilužės, profesionalios tenisininkės.

Viršelio nuotrauka glostė savimeilę. Jie gavo ją iš metų pradžioje Maldyvuose vykusios maudymosi kostiumėlių

* 1 pėda – apie 0,3 m.

fotosesijos. Nina vilkėjo fuksijų spalvos bikinį aukštu liemeniu. Jos tamsiai rudas akis ir tankius antakius rėmino ilgi rudi plaukai, nušviesinti saulės, šiek tiek drėgni, vis dar nežymiai susigarbanoję. Ir, aišku, garsiosios lūpos: putli apatinė, kurią dengė siauresnė viršutinė, – šios lūpos, pramintos Rivos lūpomis, buvo garsios dėl tėvo Miko.

Originalioje nuotraukoje Nina laikė banglentę, geltonos ir baltos spalvų, 6 pėdų ir 2 colių* ilgio, trijų pelekų „Town & Country“. Ant viršelio išspausdintoje nuotraukoje ją nukirpo. Bet Nina jau buvo prie to pratusi.

Prie straipsnio buvo įdėta nuotrauka, kurioje ji įamžinta prieš tris savaites Ralfo maisto prekių parduotuvės automobilių aikštelėje. Vilkėjo baltą bikinį, ant jo buvo užsimetusi gėlėtą vasarinę suknelę. Rūkė „Virginia Slims“ cigaretę ir nešėsi pakuotę „Tab“ alaus. Įsižiūrėję įdėmiau galėtumėte pastebėti, kad neseniai verkė.

Šalia puikavosi jos tėvo nuotrauka iš septintojo dešimtmečio vidurio. Aukštas, tamsiaplaukis ir, apskritai paėmus, patrauklus vyras dėvėjo maudymosi glaudes, havajietiško stiliaus marškinius, avėjo basutes. Jis nufotografuotas priešais Trankaso turgų su „Marlboro“ cigarete dantyse ir maišeliu su maisto produktais rankose. Po nuotraukomis puikavosi užrašas: „Obuolys nuo Rivų obels netoli rieda.“

Niną siekta parodyti kaip ant viršelio pavaizduoto garsaus vyro paliktą žmoną ir garsaus žurnale pavaizduoto vyro dukrą. Kaskart apie tai susimąsčius jos žandikaulis įsitempdavo.

Pagaliau ji atsimerkė ir pažvelgė į lubas. Iš lovos pakilo tik su bikinio kelnaitėmis. Nulipo betoniniais laiptais

* 1 colis – 2,54 cm.

į plytelėmis dengtą virtuvę, atidarė stiklines stumdomąsias duris, už kurių atsivėrė terasa, ir išėjo į lauką.

Įkvėpė druskingo oro.

Tą rytą dar nebuvo karšta; brizas, neapleidžiantis pajūrio miestų, dabar nuo pakrantės pūtė į žemyną. Žengdama tobulai nupjauta žole, kietiems stiebeliams badant tarpupirščius, Nina juto pečius glostantį vėją. Ėjo, kol pasiekė uolos kraštą.

Pažvelgė į horizontą. Vandenynas buvo rašalo mėlynumo. Saulė prieš valandą patogiai įsitaisė danguje. Žuvėdros skardžiai klykavo nerdamos į vandenį ir išnirdamos iš jo.

Nina matė, kad bangos tinkamos čiuožti, link Mažojo Diumo slinko aiškūs iškilimai. Stebėjo, kaip artėja bangų eilė, o jomis niekas nečiuožia. Tiesiog tragedija. Bangos, kurios lūžta pačios sau, kai niekam jų nereikia.

Ji jas paimtų.

Ji leistų vandenynui ją pagydyti, kaip leisdavo visada.

Gal ir gyveno namuose, kurių pati niekada nebūtų išsirinkusi. Gal ir buvo palikta vyro, už kurio nė neprisiminė, kodėl ištekėjo. Tačiau Ramusis vandenynas buvo jos vandenynas. Malibu – jos namai.

Brendonas niekada nesuprato, kad gyvenant Malibu daugiausia džiaugsmo teikia ne prabanga, o laukinė gamta.

Ninos jaunystė Malibu prabėgo arčiau gamtos nei miesto – besidriekiantys kalnai, užpildyti pramintais takais ir kukliais vasarnamiais.

Ninai patiko, kad gimtajame mieste skruzdėlės randa kelią į tavo virtuvės spinteles, pelikanai kartais apdergia banglentę, sulipę arklių mėšlo gabalai guli palei neišgrįstas gatves, kuriomis kaimynai joja į turgų.

Nina šiame pakrantės ruoželyje gyveno nuo pat gimimo ir suprato, kad mažai ką gali padaryti norėdama apsaugoti jį nuo pokyčių. Matė, kaip miestas išaugo nuo kuklių sodybų į vidurinės klasės rajonus. Jis virto pernelyg didelių pajūrio namų žeme. Tokios gražios apylinkės anksčiau ar vėliau turėjo privilioti turtuolių.

Vienintelis netikėtumas buvo tai, kad Nina už vieno jų ištekėjo. O dabar jai priklausė šis pasaulio gabalėlis, nesvarbu, patinka jai tai ar ne.

Po akimirkos apsisuks ir žengs į namus. Apsirengs maudymosi kostiumėlį ir grįš, tada nusileis uolos pakraščiu ir pasiims savo lentą iš ant smėlio suręstos pašiūrės.

Tačiau tą akimirką Nina mąstė tik apie šiandien vyksiantį vakarėlį, apie tai, kad jai reikės susitikti su visais tais žmonėmis, kurie žino, kad vyras ją paliko. Ji nepajudėjo. Nebuvo pasiruošusi apsisukti.

Užuot nuėjusi, Nina Riva stovėjo ant uolos, kurios jai niekada nereikėjo, krašto, žvelgė į vandenį, kurį norėjo jausti arčiau, ir pirmą kartą per savo gyvenimą, kuriame buvo pratusi tylėti, rėkė pavėjui.

– Lik čia. – Džėjus Riva išlipo iš „Jeep CJ-8“, peršoko penkių pėdų aukščio vartelius, nužingsniavo žvyru nubarstytu įvažiuojamuoju taku ir pasibeldė į vyresnėlės sesers duris.

Jokio atsako.

– Nina! – šūktelėjo jis. – Nemiegi?

Šeimos nariai buvo stulbinamai panašūs. Jis lieknas ir aukštas kaip ir ji, bet veikiau tvirtas, o ne liaunas kaip nendrė. Rudos akys, ilgos blakstienos ir trumpi sutaršyti plaukai darė jį tokį išvaizdų, lyg būtų į tai paveldėjęs teisę.

Vilkėdamas plaukiojimo šortus, išblukusius marškinėlius, užsidėjęs saulės akinius ir avėdamas šlepetes per pirštą, atrodė taip, kaip ir turėjo atrodyti čempionatuose dalyvaujantis banglentininkas.

Džėjus pabeldė dar kartą, kiek garsiau. Vis viena nieko.

Norėjo daužyti į duris, kol Nina išlips iš lovos. Žinojo, galiausiai ji ateitų. Tačiau dabar netinkamas metas elgtis bjauriai su Nina. Todėl apsisuko, vėl užsidėjo akinius ir nupėdino prie džipo.

– Šiandien būsim tik mudu, – tarė.

– Reikėtų ją pažadinti, – pasiūlė Kitė. – Ji norėtų išmėginti šias bangas.

Mažoji Kitė. Džėjus paleido automobilio variklį ir tris kartus apsisuko saugodamas, kad lentos neiškristų iš bagažinės.

– Ji žiūri tą pačią orų prognozę kaip ir mes, – pasakė. – Žino apie bangas. Gali pati savimi pasirūpinti.

Kitė apmąstė jo žodžius ir pažvelgė pro langą. Tiksliau, pažvelgė ten, kur būtų langas, jei automobilis turėtų dureles.

Kitė buvo liesa, maža ir tvirtai sudėta, vien sausgyslės ir įdegusi oda. Ilgais rudais citrinų sulčių ir saulės pašviesintais plaukais, su strazdanomis ant nosies ir skruostų, žaliomis akimis, putliomis lūpomis. Atrodė kaip miniatiūrinė sesers kopija, tik ne tokia grakšti ir lengva. Graži, tačiau gal kiek keista. Keista, bet gal graži.

– Nerimauju, kad jai depresija, – galiausiai ištarė ji. – Jai reikia išlįsti iš namų.

– Jai ne *depresija*, – pasakė Džėjus ir pasiekė sankryžą, kurioje rajono keliai susikerta su Ramiojo vandenyno pakrantės greitkeliu. Pažvelgė į kairę, į dešinę, stengdamasis numatyti posūkį. – Ją metė, ir tiek.

Kitė užvertė akis.

– Kai išsiskyriau su Ešle... – tęsė Džėjus. Dabar jie lėkė greitkeliu į šiaurę, kalnų papėdė buvo jiems iš dešinės, neaprėpiamas skaidrus mėlynas vandenynas – iš kairės, o vėjas toks stiprus, kad Džėjus turėjo rėkti. – Liūdėjau dėl to, bet lioviausi. Greitai ir Ninai taip bus. Tokie jau tie santykiai.

Džėjus, rodos, pamiršo, kad, kai Ešlė su juo išsiskyrė, buvo toks prislėgtas, jog beveik dvi savaites nė nepripažino, kad santykiai nutrūko. Tačiau Kitė neketino apie tai užsiminti ir rizikuoti, kad jis pradėtų kalbėti apie *jos* meilės reikalus. Dvidešimtmetė Kitė dar nieko nebučiavo. Tai ji suvokė kiekvieną dieną, kiekvieną akimirką, kartais skaudžiau nei įprastai. Kai kalba pasisukdavo apie meilę ir brolis dažnai kalbėdavo su ja lyg su vaiku, Kitė pajusdavo raudonuojanti – tiek iš gėdos, tiek iš įniršio.

Automobilis artėjo prie raudono šviesoforo signalo, taigi Džėjus sulėtino.

– Tik sakau, kad dabar jai būtų į naudą paplaukioti, – tarė Kitė.

– Ninai viskas bus gerai, – nuramino Džėjus. Kadangi sankryžoje nieko daugiau nebuvo, nuspaudė greičio pedalą ir nuvažiavo, nors šviesoforo signalas dar nespėjo pasikeisti.

– Brendonas man vis tiek niekada nepatiko, – prisipažino Kitė.

– Ne, tau jis patiko, – paprieštaravo Džėjus, akies kampučiu sugaudamas jos žvilgsnį. Jis buvo teisus. Patiko. Jai jis labai patiko. Patiko visiems.

Automobiliui didinant greitį, dar garsiau sušvilpė vėjas. Juodu tylėjo, kol Džėjus apsisuko ir rado vietą šalikelėje prie Laino apygardos paplūdimio – pačiame šiauriausiame

Malibu pakraštyje besidriekiančių smėlio platybių, kur banglentininkai plūduriuodavo vandenyje ištisus metus.

Šiandien dėl bangavimo iš pietvakarių bangos bus ganėtinai aukštos, kad būtų galima lėkti. Ir gal net šiek tiek pasirodyti prieš kitus, jei tik labai norėsis.

Džėjus užėmė pirmą ir trečią vietas dviejuose Jungtinių Valstijų banglentininkų čempionatuose. Per trejus metus jo nuotrauka puikavosi ant trijų mėnesinio „Banglentininkų žurnalo“ viršelių. Partnerystė su „O'Neill“. „Pašėlusių lentų“ pasiūlymas kurti prekių ženklo „Riva“ trumpųjų banglenčių liniją. Jis buvo laikomas favoritu šiemet laimėti pirmąjį „Triple Crown“* prizą.

Džėjus žinojo, kad yra talentingas. Tačiau taip pat žinojo, kad juo domisi iš dalies ir dėl tėvo. Kartais būdavo sunku atskirti šiuos du dalykus. Miko Rivos šešėlis persekiojo visus jo vaikus.

– Pasiruošusi parodyti šitiems bepročiams, iš kur kojos dygsta? – paklausė Džėjus.

Kitė linktelėjo ir kaip sąmokslininkė nusišypsojo. Jo išdidumas ją siutindavo ir kartu linksmindavo. Kai kurie žmonės Džėjų tikriausiai laikė įdomiausiu karjeros laiptais kylančiu banglentininku žemyne. Bet Kitei jis buvo tik vyresnysis brolis, kurio šuoliai ore jau atrodė pasenę.

– Lekiam, – atsakė ji.

Žemaūgis švelnių bruožų vaikinas, dėvintis iki pusės atsegtą ir ties klubais surištą hidrokostiumą, pastebėjo Džėjų su Kite, kai šie lipo iš automobilio. Setas Vitlesas. Jo plaukai

* *„Vans Triple Crown of Surfing“* – Havajuose nuo 1983 m. kasmet rengiama profesionalaus banglenčių sporto renginių serija, kurią sudaro trys varžybos.

buvo drėgni, suglostyti atgal. Jis šluostėsi veidą rankšluosčiu.

– Ei, sveikas, taip ir maniau, kad šįryt tave čia sutiksiu, – tarė jis Džėjui, kai šis apėjo džipą iš šono. – Bangos dabar aukščiausios klasės.

– Neabejoju, – atsakė Džėjus.

Setas buvo metais jaunesnis už Džėjų ir mokykloje mokėsi žemesnėje klasėje. Dabar, suaugę, jie sukiojosi toje pačioje aplinkoje, išbandydavo tas pačias bangų keteras. Džėjus nujautė, kad Setas tai laiko pergale.

– Rimtas vakarėlis šiandien, – užsiminė Setas. Jo balse buvo girdėti nežymi puikavimosi gaidelė, ir Kitė iškart suprato: jis pakviestas. Ji sugavo Seto žvilgsnį šiam kalbant ir Setas nusišypsojo, tarsi tik dabar pamatęs, kad ir ji čia yra.

– Labas, – pasisveikino jis.

– Labas.

– Taip, seni, vakarėlis bus, – atsakė Džėjus. – Pas Niną, Diumo kyšulyje, kaip ir praėjusiais metais.

– Šaunu, tikrai šaunu, – tarė Setas, viena akimi vis dar žiūrėdamas į Kitę.

Setui ir Džėjui toliau kalbantis, Kitė iš bagažinės ištraukė dvi banglentes, jas nuvaškavo ir ėmė tempti link kranto. Džėjus ją pasivijo. Pagriebė savo banglentę jai iš rankų.

– Taigi Setas šį vakarą irgi pasirodys, – tarė jis.

– Jau supratau, – atsakė Kitė, rišdamasi virvę prie kulkšnies.

– Jis... nužiūrinėjo tave, – pridūrė Džėjus. Niekada anksčiau nebuvo pastebėjęs, kad kas nors nužiūrinėtų Kitę. Niną – žinoma, visada. Bet ne Kitę.

Džėjus dar kartą pažvelgė į mažąją sesutę kitomis akimis. Ar ji tapo seksuali? Buvo nemalonu net savęs to klausti.

– Nesvarbu, – tarė Kitė.

– Jis geras vaikinas, vis dėlto keista, – stebėjosi Džėjus, – kai kas nors taip taikosi į mažąją sesutę tiesiai prieš akis.

– Džėjau, man dvidešimt.

– Vis viena. – Džėjus susiraukė.

– Na, žinok, mieliau mirčiau, nei seilėčiausi su Setu Vitlesu, – atsakė Kitė, tada atsistojo ir pasiėmė banglentę. – Taigi nesijaudink.

Setas gana išvaizdus vaikinas, pamanė Džėjus. Ir malonus. Nuolat įsimyli kokią nors merginą, kviečiasi vakarienės ir panašiai. Setas Vitlesas būtų ne pati prasčiausia pora Kitei. Kartais jis jos visiškai nesupranta.

– Pasiruošęs? – paklausė Kitė.

Džėjus linktelėjo.

– Lekiam.

Juodu patraukė bangų link, taip, kaip darė daugybę kartų gyvenime, – atsiguldami ant lentų ir vienas šalia kito irdamiesi tolyn.

Nedidelė grupelė žmonių jau laukė eilėje, pasiruošę gaudyti bangas. Tačiau buvo nesunku pastebėti, koks Džėjus žinomas, nes, kai aplenkė lūžtančias bangas, vyrai vandenyje jį pastebėjo ir eilė išretėjo, atsirado vietos.

Džėjus su Kite užkilo iki pat bangos keteros.

Hadas Riva buvo žemas ir kresnas, kitaip nei jo brolis ir seserys – aukšti ir liekni, leidžiantys vasaras saulėje, kol tapdavo bronziniai. Bet jis buvo protingiausias iš visos šeimos. Gerokai per protingas, kad nesuprastų tikrų savo veiksmų padarinių.

Dabar jis buvo už aštuonių mylių į pietus važiuojant Ramiojo vandenyno pakrantės greitkeliu, savo priekabiniame namelyje „Airstream“, pastatytame draudžiamoje vietoje Zumos paplūdimyje, įsitaisęs tarp brolio buvusios merginos Ešlės kojų.

Tačiau pats nebūtų visko taip apibūdinęs. Jo galva, jie mylėjosi. Į kiekvieną judesį, kiekvieną įkvėpimą buvo įdėta tiesiog per daug širdies, kad tai galėtų būti kas nors pigesnio nei meilė.

Hadas dievino duobutę Ešlės skruoste, gelsvai žalias akis ir auksu tviskančius plaukus. Jam patiko tai, kad ji nemoka ištarti žodžio „antropologija“, kad visada pasiteirauja, kaip sekasi Ninai ir Kitei, ir kad mėgstamiausias jos filmas yra „Eilinė Bendžamin“.

Jam patiko jos vienas kreivas dantis, kurį galėjai matyti tik jai juokiantis. Kai Ešlė pastebėdavo, kad Hadas spokso, susigėsdavo, delnu prisidengdavo burną ir juokdavosi dar smarkiau. Tai jam taip pat patiko.

Tomis akimirkomis Ešlė dažnai jam trinktelėdavo ir sakydavo: „Baik, verti mane gėdytis“, akyse šokčiojant kibirkštims. Jai taip darant Hadas žinojo, kad ji irgi jį myli.

Ešlė dažnai jam sakydavo, kad dievina jo plačius pečius ir ilgas blakstienas. Jai patiko, kad jis visada rūpinasi šeima. Ji žavėjosi jo talentu – tuo, kad pasaulis pro jo fotoaparato objektyvą atrodydavo gražesnis, nei būdavo jai tiesiai prieš akis. Žavėjosi, kad jis drįsta žengti į ne ką mažiau pavojingus vandenis nei banglentininkai, bet plaukiodamas arba laviruodamas ant vandens motociklo turėdavo išlaikyti gana sunkų fotoaparatą, o, sulaukęs tobulo apšvietimo ir judesio, fiksuoti, kaip Džėjus skrieja banglente.

Ešlės manymu, tai buvo daug įspūdingesnis žygdarbis. Juk pagaliau Džėjus ne vienintelis, kurio atvaizdas puikavosi ant mėnesinio „Banglentininkų žurnalo“ viršelio triskart per trejus metus. Ten puikavosi ir Hado pavardė. Visas garsiausias Džėjaus nuotraukas padarė Hadas: lūžtanti banga, vandenį skrodžianti lenta, jūros purslai, horizontas...

Džėjus gal ir sugeba čiuožti banga, bet būtent Hadas tą veiksmą padarydavo gražų. Hadsono Rivos vardas buvo ant visų trijų žurnalo viršelių. Ešlė manė, kad Džėjui Hado reikia tiek pat, kiek Hadui – Džėjaus.

Kaip tik todėl, žiūrėdama į Hadą Rivą, matė tylų vyrą, kuris netrokšta dėmesio ar pagyrų. Matė vyrą, kurio darbai buvo iškalbingi. Matė vyrą, o ne berniuką.

Ir ji padėjo Hadui jaustis vyru labiau, nei jis kada nors jautėsi.

Hadui ėmus judėti greičiau, Ešlės kvėpavimas patankėjo. Jis pažinojo jos kūną, žinojo, ko jai reikia. Tai darė ne pirmą, ne antrą ir net ne dešimtą kartą.

Galiausiai Ešlė prisitraukė Hadą, kad jis galėtų atsigulti šalia. Buvo tvanku, nes jie uždarė visus langus ir duris dar prieš pasibučiuodami, baimindamiesi, kad kas nors juos pamatys, išgirs ar tiesiog *pajus*. Ešlė atsisėdo ir atidarė langą šalia lovos, įleisdama vėją nuo vandenyno. Sūrus oras susimaišė su viduje tvyrojusia drėgme.

Jie girdėjo šeimas ir paauglius paplūdimyje, į krantą atriedančias bangas, šaižų arčiausiame bokšte budinčio gelbėtojo švilpuką. Daugelyje Malibu paplūdimių lankytojų skaičius buvo ribojamas, tačiau Zuma, platus gero smėlio ir laisvos pakrantės šalia greitkelio ruožas, buvo skirtas visiems. Tokią dieną kaip ši čia sugužėdavo šeimos iš viso

Los Andželo, bandančios pasimėgauti paskutine vasaros atostogų diena.

– Labas, – droviai šypsodamasi švelniai ištarė Ešlė.

– Labas, – apžavėtas atsakė Hadas.

Jis suėmė Ešlės kairės rankos pirštus ir ėmė žaisti su jais, sunerdamas savuosius su kiekvienu iš jos.

Galėtų ją vesti. Žinojo tai. Niekada anksčiau jokiai kitai merginai nejautė to, ką jaučia jai. Atrodė, lyg būtų tai žinojęs nuo pat tos dienos, kai gimė, nors suvokė, kad taip tikrai negali būti.

Hadas buvo pasirengęs atsiduoti Ešlei, atiduoti jai viską, ką turi, viską, ką gali suteikti. Jos svajonių vestuves, tiek vaikų, kiek tik ji norės. Argi sunku skirti savo gyvenimą moteriai? Jam tai atrodė taip natūralu.

Nors buvo vos dvidešimt trejų, Hadas jautėsi pasiruošęs būti vyras, turėti šeimą, kurti gyvenimą su Ešle.

Tik turėjo rasti būdą pasakyti tai Džėjui.

– Tai... šiandien, – ištarė Ešlė, atsisėdo ir pradėjo rengtis. Užsitempė geltonas maudymosi kelnaites, ant viršaus apsivilko baltus marškinėlius su juodos ir auksinės spalvos užrašu UCLA* ant krūtinės.

– Palauk, – ištarė Hadas atsisėsdamas ir galva vos netrinktelėdamas į lubas. Jis vilkėjo tamsiai mėlynus velvetinius šortus ir buvo be marškinėlių. Pėdos smėlėtos. Kaip visada. Taip užaugo jis, jo brolis ir seserys. Smėlis ant pėdų, ant grindų, automobiliuose, rankinėse ir dušo nutekamajame vamzdyje. – Nusirenk marškinėlius. Prašau, – pridūrė, tada pasilenkė ir pagriebė vieną iš savo fotoaparatų.

* Kalifornijos universitetas Los Andžele.

Ešlė pavartė akis, bet abu žinojo, kad ji tai padarys.

Hadas nuleido vaizdo ieškiklį ir pažvelgė tiesiai į ją.

– Esi meno kūrinys.

Ešlė dar kartą pavartė akis.

– Toks kvailas posakis.

Hadas nusišypsojo.

– Žinau, bet prisiekiu, kad nesu to sakęs jokiai kitai moteriai šioje planetoje. – Tai buvo tiesa.

Ešlė susikryžiavo rankas ant krūtinės. Suėmė marškinėlių kraštą ir nusitraukė juos per galvą, ilgi smėlio spalvos plaukai nuvilnijo ant nugaros ir pečių. Tuo metu Hadas laikė nuleidęs sklendę ir įamžino ją nusirengiant, žingsnis po žingsnio.

Ji žinojo, kad atrodys graži pro jo objektyvą. Jam spusčiojant mygtuką, Ešlė vis labiau atsipalaidavo, sužydėjo nuo minties, kad jis ją mato. Lėtai nuleidusi rankas uždėjo jas ant kelnaičių ir atrišo raištelius. Trys greiti mygtuko spustelėjimai – ir kelnaitės dingo.

Hadas sekundę nepastebimai stabtelėjo priblokštas jos ryžto, iniciatyvos tapti dar nuogesnei priešais jo objektyvą, nei jis kada nors prašė. Ir vėl tęsė. Fotografavo ją nepaliaudamas. Ešlė atsisėdo ant lovos ir susikryžiavo kojas, o jis su fotoaparatu rankose ėjo vis artyn.

– Nenustok fotografuoti, – perspėjo ji. – Fotografuok, kol baigsim.

Tada nutraukė jo šortus, leido jiems nukristi ir burna apglėbė jį. O jis toliau fotografavo, kol jie baigė, kol ji pakėlė akis ir ištarė:

– Šitos tik tau. Privalėsi išsiryškinti pats, gerai? Bet dabar turėsi jas amžinai, nes myliu tave.

– Gerai, – sutiko Hadas, vis dar priblokštas stebėdamas ją. Ji vienu metu savyje derino tiek daug nuostabių dalykų: užtektinai pasitikinti savimi, kad galėtų būti tokia pažeidžiama; dosni, tačiau kontroliuojanti padėtį. Šalia jos visada jautėsi toks ramus, net kai ji jaudindavo jį.

Ešlė atsistojo ir užsirišo maudymosi kelnaites, ryžtingai apsirengė marškinėlius.

– Tai, kaip ir sakiau, dėl vakarėlio šiandien... – Ji pažvelgė į Hadą norėdama įvertinti jo reakciją. – Neturėčiau eiti.

– Maniau, jau nusprendėme, – pradėjo jis, tačiau Ešlė jį pertraukė.

– Tavo šeima dabar turi užtektinai rūpesčių. – Ji įsispyrė į basutes. – Tau taip neatrodo?

– Tu apie Niną? – paklausė Hadas, lydėdamas ją iki durų. – Jai viskas bus gerai. Manai, kad tai sunkiausia, ką Ninai teko patirti?

– Tai tik įrodo, kad esu teisi, – atsakė Ešlė ir išėjo pro „Airstream“ duris, paliesdama pėdomis smėlį, saulei spiginant į akis. Hadas atsiliko per žingsnį. – Nenoriu spektaklio. Tavo šeima...

– Pritraukia daug dėmesio? – paklausė Hadas.

– Būtent.

– Ir nenoriu pridaryti dar daugiau rūpesčių Ninai.

Toks susirūpinimas dėl sesers, nors Ešlė buvo sutikusi ją vos kelis kartus, sužavėjo Hadą nuo pat pradžių.

– Žinau, bet... turime jiems pasakyti, – ištarė jis ir prisitraukė Ešlę. Uždėjo rankas ant pečių, padėjo smakrą ant viršugalvio. Pabučiavo jai į plaukus. Ji kvepėjo įdegio aliejumi – dirbtiniu kokosų ir bananų kvapu. – Turime pasakyti Džėjui, – patikslino.

– Žinau. – Ji padėjo galvą Hadui ant krūtinės. – Tiesiog nenoriu būti toks žmogus.

– Koks žmogus?

– Kalė, supranti? Įsiterpusi tarp brolių.

– Ei, – tarė jis. – Tai, kad tave įsimylėjau, yra mano kaltė. Ne tavo. Ir tai geriausia, ką esu padaręs.

Likimas kartais suklumpa – tokią išvadą priėjo Hadas. Taip jam buvo lengviau suvokti daugelį gyvenime nutikusių dalykų. Kad ir kokia ranka vedė jį – vedė kiekvieną – į tam tikrą ateitį... neįmanoma, jog ji niekada neklystų.

Kartais ne tas brolis sutinka merginą pirmas. Nereikia to dar labiau apsunkinti. Hadas ir Ešlė... jie tiesiog taisė likimo klaidą.

– Neįtikėtina, kad buvau su Džėjumi, – ištarė ji, atsitraukdama nuo Hado, tačiau jų rankos liko sunertos.

– Tai ir pamaniau pirmą kartą tave išvydęs: „Ta mergina neturėtų būti su Džėjumi.“

– Manei, kad turėčiau būti su tavimi?

Hadas papurtė galvą.

– Ne, tu tikrai man per gera.

– Na, bent jau pripažįsti tai.

Šį kartą Ešlė atsitraukė toliau, kulnais grimzdama į smėlį. Hadas saugojo, kad neparkristų. Jis akimirką leido jai kabėti, tada vėl prisitraukė.

– Ateik šiandien. Pasakysim Džėjui ir viskas bus gerai.

Juodu buvo nebyliai sutarę pameluoti Džėjui. Pasakyti pusiau tiesą.

Ketino prasitarti, kad yra kartu. Neketino prisipažinti, kad ėmė miegoti kartu vieną naktį prieš šešis mėnesius, kai netikėtai susitiko Venecijos alėjoje. Tada, kai Ešlė su Džėjumi dar nebuvo išsiskyrę.

Tuomet Ešlė vilkėjo džinsinį švarkelį ant koralų spalvos suknelės, kuri vis pakildavo pučiant vėjui. Hadas buvo baltais šortais ir mėlynais marškiniais trumpomis rankovėmis, apsiavęs suvarstomus senus zomšinius batus.

Abu leido vakarą gerdami su draugais mieste; pastebėjo vienas kitą prasilenkdami greta turistų parduotuvės, prekiaujančios berankoviais marškinėliais su kvailais posakiais ir pigiais saulės akiniais.

Jie sustojo pasisveikinti, įspėję draugus, kad netrukus pasivys. Bet „netrukus“ užsitęsė, kol abu suprato, kad draugų pasivyti neketina.

Toliau kalbėjosi lėtai žingsniuodami alėja, užsukdami į parduotuves ir barus. Hadas pasimatavo šiaudinę kaubojaus skrybėlę, Ešlė juokėsi. Ji juokais pagriebė Nuostabiosios moters* kilpavirvę ir apsimetė sukanti ją ore. Matydamas, kaip Ešlė jam šypsosi, Hadas nujautė, kad naktis neplanuotai taps kai kuo daugiau.

Praėjus kelioms valandoms, šiek tiek per daug išgėrę, susigrūdo baro „Pasiutę šunys“ tualeto kabinoje. Ešlė sušnabždėjo Hadui į ausį: „Visada tavęs norėjau. Visada vietoj jo norėjau tavęs.“ *Ji visada vietoj jo norėjo Hado.*

Vos tik tai ištarė, Hadas ją pabučiavo, suėmęs už šlaunų kilstelėjo, ji apsivijo kojomis jam liemenį, o jis prirėmė ją prie sienos. Ji kvepėjo kaip gėlė, kurios jis negalėjo įvardyti. Plaukai tarp jo pirštų buvo tankūs ir švelnūs. Niekas taip gerai šalia jo netiko, kaip ji tą naktį.

Kai viskas baigėsi, abu jautėsi pagyvėję, pasisotinę ir lengvi kaip oras, kol kaltės skonis apsunko jų skrandžiuose.

* „Wonder Woman“ – nuo 1941 metų amerikiečių komiksuose ir filmuose vaizduojama superherojė.

Hadas manė, kad yra geraširdis. Ir visgi... permiegoti su brolio mergina buvo kaip tik tai, ko geraširdis niekada nedarytų.

Bent jau ne daugiau nei kartą.

Bet po tos nakties buvo dar viena. Tada vakarienė restorane už keturių miestų kylant pakrante. Paskui keli pokalbiai apie tai, kaip tiksliai Ešlė turėtų išsiskirti su Džėjumi.

Pagaliau ji tai padarė.

Prieš penkis mėnesius Ešlė pasirodė prie Hado „Airstream“ vienuoliktą valandą vakaro ir pasakė: „Išsiskyriau su juo. Ir turėtum žinoti, kad tave myliu.“

Hadas įsitempė ją vidun, suėmė veidą delnais ir ištarė: „Aš irgi tave myliu. Myliu nuo tada, kai... nežinau. Kur kas ilgiau, nei turėčiau.“

Taigi dabar jie tiesiog slėpėsi nuo neišvengiamybės, bandydami rasti tobulą akimirką, kada galėtų Džėjui pasakyti tą pusiau tiesą. Pusiau tiesa tarp pusiau brolių, nors Džėjus ir Hadas niekada nemąstė apie save kaip apie *pusiau* brolius.

– Ateik į vakarėlį, – paprašė Hadas. – Esu pasiruošęs visiems papasakoti.

– Nežinau, – ištarė ji, užsidėjo baltus saulės akinius ir pasiėmė raktus. – Pažiūrėsim.

8.00 val.

Nina plūduriavo bangų mūšoje, sunkiai rasdama tokias ilgas, dešiniarankiams patogias bangas, kokių jai reikėjo.

Ji neketino raižyti bangų. Bangos tąryt vis viena nebuvo tam tinkamos. Tenorėjo grakščiai čiuožti banglente, kryžmai kildama iki pat viršūnės, kol bangos ją numuš žemyn.

Paplūdimyje buvo tylu. Tai ir buvo mažos uždaros įlankos, iš trijų pusių apsaugotos penkių pėdų aukščio uolomis, privalumas. Paplūdimys buvo viešas, tačiau jį pasiekti galėjo tik tie, kurie turėjo prieigą prie privačių laiptų arba buvo pasiryžę lipti dantyta pakrante ir rizikuoti papulti į potvynį.

Tą rytą Nina dalijosi įlanka su dviem paauglėmis neoniniais maudymosi kostiumėliais; jos deginosi ir skaitė Džekės Kolins ir Stiveno Kingo knygas.

Kadangi vandenyje buvo viena, Nina neskubėdama ilsėjosi ant lentos vos už bangų keterų. Beplūduriuodama, vėjui vėsinant šlapią odą, saulei skrudinant nuogus pečius, kojoms mataruojant vandenyje, jautėsi įgyjanti nors šiek tiek ramybės, dėl kurios čia ir atėjo.

Prieš valandą baiminosi dėl vakarėlio. Net manė jį atšaukti. Tačiau negalėjo taip pasielgti su Džėjumi, Hadu ir

Kite. Jie kasmet laukdavo šio vakarėlio, o paskui aptarinėdavo jį ištisus mėnesius.

Iš pradžių tai tebuvo pašėlęs pasibuvimas gurkšnojant alų: Rivų namuose paskutinį rugpjūčio šeštadienį susirinkdavo daugybė banglentininkų ir riedlentininkų iš viso miesto. Tačiau nuo to laiko Ninos šlovė išaugo, ji ištekėjo už Brendono ir tapo dar populiaresnė.

Kasmet vakarėlis, rodos, pritraukdavo vis daugiau garsių žmonių: aktorių, atlikėjų, modelių, rašytojų, režisierių, netgi olimpiečių. Netikėtai kadaise buvęs nedidelis susibūrimas tapo ypatingu vakarėliu, kuriame dalyvauti norėjo visi. Kai kas tik dėl to, kad paskui galėtų pasakyti, jog buvo ten, *kai...*

Kai 1979-aisiais Vorenas Roudsas su Liza Kraun apsinuogino baseine. Kai 1981-aisiais supermodeliai Alma Almador ir Džordžina Korbin glamonėjosi priešais savo vyrus. Kai praėjusias metais Ninos užpakaliniame kieme susipažino ir suktine dalijosi Bridžeris Mileris su Tiusde Hendriks. Jie susižadėjo po dviejų savaičių, o praeitą gegužę Tiusdė paliko Bridžerį prie altoriaus. „Now This“ mirgėjo skambi antraštė: „Kodėl Tiusdė negalėjo žengti per tą tiltą su Bridžeriu?“*

Pasakojimai apie tai, kas vykdavo Rivų šeimos vakarėlyje, buvo neišsemiami – Nina net nebuvo tikra, ar kai kurie jų nėra išgalvoti.

Čia Lujis Deivisas tariamai atrado Aleksandrą Kovington – jis pastebėjo ją, iki pusės apsinuoginusią, plaukiojančią Ninos baseine. Netrukus skyrė jai prostitutės vaidmenį filme „Atsargiai nuleisk juos ant žemės“, o dabar, praėjus dvejiems metams, ji turėjo „Oskaro“ statulėlę.

* Žodžių žaismas: vardas Bridžeris siejasi su anglišku žodžiu *bridge* (liet. tiltas).

Sakoma, kad 1980-aisiais vykusiame vakarėlyje naujasis „Saulėlydžio“ studijos direktorius Dagas Takeris prisilakė ir visiems papasakojo turįs įrodymų, jog Selija Sent Džeims yra homoseksuali.

Ar praeitais metais virtuvėje jos kaimynas Robas Lou traukė dainą *Jack & Diane* kartu su kitu jos kaimynu Emilijo Estevezu? Taip žmonės kalbėjo. Nina nebuvo tuo tikra.

Ji ne visada pastebėdavo viską, kas vyksta jos pačios namuose. Nesekė kiekvieno pasirodžiusio žmogaus. Jai labiausiai rūpėjo, kad broliai su seserimi pasilinksmintų. Ir jie pasilinksmindavo.

Praėjusiais metais Džėjus su Hadu rūkė žolę su grupės „Brizas“ nariais. Kitė praleido visą vakarą Ninos miegamajame, kalbėdamasi su Violeta Nort, o po savaitės Violetos debiutinis albumas užkopė į pirmąją topų vietą. Nuo tada Džėjus su Hadu galėjo kada tik panorėję gauti bilietus į „Brizo“ koncertus, o Kitė ištisas savaites neužsičiaupdama pasakojo, kokia šauni yra Violeta.

Todėl Nina negalėjo atšaukti vakarėlio. Rivų šeima gal ir nebuvo tokia kaip visos, nes jie buvo tik keturiese, bet turėjo savo tradicijas. Be to, kaip atšauksi vakarėlį, į kurį nebūdavo išsiunčiami kvietimai? Žmonės atvykdavo, nesvarbu, norėjo ji juos matyti ar ne.

Iš artimos draugės Tarinės, su kuria susipažino per žurnalo „Sports Illustrated“ fotosesiją, Nina sužinojo, kad atvykti ketina Vonas Donovanas. Nina turėjo pripažinti, kad Vonas Donovanas yra tikriausiai seksualiausias vyras, kokį teko matyti ekrane. Prisiminus, kaip jis šypsojosi nusiimdamas akinius prekybos centro aikštelėje filme „Pašėlusi naktis“, jos keliai vis dar linkdavo.

Stebėdama, kaip į vakarus nuo jos artėja bangos, Nina nusprendė, kad vakarėlis – joks prakeiksmas, veikiau, dovana. Kaip tik tai, ko jai reikia. Ji pasiryžo gerai praleisti laiką. Nusipelnė atsipalaiduoti. Galėtų išgerti butelį vyno su Tarine. Galėtų paflirtuoti. Pašokti.

Nina stebėjo, kaip visai netoli už jos atsimušė pirmoji banga. Kilo lėtai, nuosekliai, gražiai į dešinę, taip, kaip ir tikėjosi. Todėl artėjant kitai nusiyrė kartu, pajuto bangą po savimi ir pašoko ant kojų.

Judėjo kartu su vandeniu, mąstydama apie tai, kaip kompensuoti, kaip duoti ir pasiimti po lygiai. Nemąstė apie ateitį ar praeitį, tik apie dabartį. Kaip gali išstovėti, kaip gali išsilaikyti, kaip neprarasti pusiausvyros? Geriau. Ilgiau. Lengviau.

Bangai įgyjant pagreitį, Nina lenkėsi vis labiau į priekį. Bangai lėtėjant, pulsuodavo savo lenta. Jausdamasi tvirtai ji šoko, lengvai, iki pat viršūnės, judėdama taip švelniai, kad nekliudė greičiui. Ji stovėjo ant lentos galo, kojomis išlaikydama pusiausvyrą, ištiesdama rankas, kad jaustųsi tvirčiau.

Kad ir kas nutiktų, šis grakštumas ją gelbėdavo.

Sudomino? Pirkite knygą MALIBU ANT BANGOS
bene geriausia kaina ČIA

marcipano valandos

istorijos, kurios galėjo nutikti ir Tau...

„NEW YORK TIMES“ BESTSELERIO „DAISY JONES & THE SIX“ AUTORĖ PRISTATO...

Garsus ketvertas rengia legendinį vasaros užbaigimo vakarėlį. Bet per dvidešimt keturias valandas kiekvieno jų gyvenimas negrįžtamai pasikeis.

Malibu, 1983 metų rugpjūtis. Ore tvyro laukimas, nes šiandien vyks kasmetinis Ninos Rivos vasaros pabaigos vakarėlis. Kiekvienas nori atsidurti šalia žymiųjų Rivų: talentingos banglentininkės ir supermodelio Ninos, čempionatuose apdovanojimus skinančio banglentininko Džėjaus, garsaus fotografo Hado ir visų dievinamos jaunėlės Kitės. Ši šeima kelią susižavėjimą ne tik Malibu, bet ir visame pasaulyje, ypač todėl, kad jie – legendinio dainininko Miko Rivos atžalos.

Vienintelė Nina šiemet nelaukia vakarėlio – ji niekada nenorėjo atsidurti dėmesio centre, be to, visai neseniai buvo palikta savo vyro, profesionalaus tenisininko. Galbūt prie jos prisidės ir Hadas – jam atėjo laikas kai ką prisipažinti broliui, su kuriuo nesiskyrė nuo pat gimimo. Džėjus skaičiuoja minutes iki sutemų, nes į vakarėlį pažadėjo atvykti mergina, kurios negali išmesti iš galvos. Kitė taip pat turi keletą paslapčių, o viena iš jų – niekieno neatsiklausus pakviestas netikėtas svečias.

Išmušus vidurnakčiui, vakarėlis taps nebevaldomas. Ryte Ninos Rivos namas skendės liepsnose. Tačiau, prieš ankstyvą priešaušrį įsižiebiant pirmajai kibirkščiai, liesis alkoholis, gros muzika ir į paviršių išlįs per ilgai laikytos paslaptys.

„Malibu ant bangos“ – tai pasakojimas apie vieną nepamirštamą vakarą šeimos gyvenime: vakarą, kai kiekvienas iš šeimos narių turės pasirinkti, ką iš juos užauginusių žmonių palikimo verta išsaugoti... o ką geriau palikti praeityje.

svajonių knygos

9 786090 306994

www.svajoniuknygos.lt www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK, KAD SKAITAI